

A mai, missziós vasárnapi perselygyűjtés a missziók ügyét segíti.

Október 20-án Boldog IV. Károlyról, október 22-én Szent II. János Pál pápáról emlékezünk meg a 18 órás szentmisén.

Boldog IV. Károlyról Mindenszentek ünnepén is megemlékezünk a 9 órás szentmise után, tiszteletünket kifejezve ereklénye előtt.

Az 56-os, éjszakai ifjúsági gyalogos zarándoklat **október 22-én**, csütörtökön 20 órakor indul a csobánkai Cserkészpark bejáratától. A piliscsabai indulás 19.30-kor a Szent Antal Gimnáziumtól történik. Az esztergomi bazilika altemplomában 23-án fél 9-kor kezdődik a befejező szentmise.

Szombaton, az esti szentmise után zsolozsma-imádságra várjuk testvéreinket.

Vasárnap részesülnek jelöltjeink a bérmálás szentségében, a 10 órakor kezdődő püspöki szentmisén, a piliscsabai templomban. A szentmisére mindenkit szeretettel várunk, hiszen a bérmálás az egész közösséget megerősíti a Szentlélek ajándékaival. A bérmálási szentmisén kívül 11 órakor és este 8-kor lesznek még szentmisék Klotildligeten, a 9 órás szentmise elmarad.

Miserend

október 18. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>Iz 53,10-11;</i>	
<i>Zsid 4,14-16;</i>	
<i>Mk 10,35-45</i>	
október 20. kedd	18 óra
október 22. csütörtök	18 óra
október 24. szombat	18 óra
október 25. vasárnap	
ünnepi szentmise	–
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>Jer 31,7-9;</i>	
<i>Zsid 5,1-6;</i>	
<i>Mk 10,46-52</i>	
Pilisjászfalu:	
október 25. vasárnap	17 óra
Piliscsaba:	
október 18. vasárnap	
regnumi mise	8:30
ünnepi szentmise	11 óra
október 19. hétfő	17 óra
október 23. péntek	17 óra
október 24. szombat	17 óra
október 25. vasárnap	
ünnepi szentmise	10 óra

Heti imaszándék

Böjte Csaba atyával együtt, imádkozzunk a békéért!

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XI. évf. 33. szám

2015. október 18.

Ferenc pápa üzenete a 2015. évi missziós világnapra

A 2015. évi missziós világnapot a megszentelt élet évének keretében tartják meg, s ebből nyer ösztönzést az imára és az elmélkedésre. Valóban: ha minden megkeresztelt ember arra kapott meghívást, hogy tanúságot tegyen Urunkról, Jézusról, és hirdesse az adományként kapott hitet, ez különösen is igaz az Istennek szentelt életet élő személyekre, mivel a megszentelt élet és a misszió között szoros a kapcsolat. Jézus követése, amely meghatározta a megszentelt élet létrejöttét az egyházban, válasz a hívásra, hogy vegyük fel a keresztet és kövessük Öt, vegyünk példát arról, ahogyan ő átadta magát az Atyának, ahogyan előttünk járt a szolgálat és a szeretet tetteivel, ahogyan elveszítette életét, hogy újra megtalálja azt. És mint-hogy Krisztus egész élete missziós jellegű, az Öt szorosan követő férfiak és nők teljes mértékben magukra öltik ezt a jellegzetességét.

A missziós dimenzió, amely az egyház természetének velejárója, benne rejlik a megszentelt élet minden formájában, és el nem hagyható belőle anélkül, hogy a karizma csorbát ne szenvedne ezáltal. A misszió nem erőszakos térítés vagy pusztá stratégia: a misszió a hit „nyelvtanához” tartozik, elválaszthatatlan tőle annak számára, aki meghallja a Szentlélek hangját, amint felszólítja: „Gyere!” és „Menj!”. Aki Krisztust követi, az mindenképpen

misszionáriussá válik és tudja, hogy Jézus „vele együtt jár, vele együtt beszél, vele együtt lélegzik, vele együtt dolgozik. A missziós feladat közben érzi maga mellett az élő Jézust” (*Evangelii gaudium*, 266).

A misszió nem más, mint szenvedélyesen szeretni Jézus Krisztust és ugyanakkor szenvedélyesen szeretni az embereket. Amikor megállunk imádkozni a keresztre feszített Jézus előtt, felismerjük szeretetének nagyságát, amely méltóságot kölcsönöz nekünk és támogat bennünket. Ugyanakkor érezzük, hogy a szeretet, amely átszűrte szívéből árad, Isten egész népére és az egész emberiségre kiterjed, és ebből értjük meg, hogy Ő fel akar használni bennünket is, hogy egyre közelebb kerüljön szeretett népéhez (*vö. Uo.*, 268) és mindazokhoz, akik őszinte szívvel keresik őt. Jézus missziós parancsa: „Menjete!” vonatkozik az egyház mindig megújuló missziós feladataira és helyzeteire. Az egyházon belül mindenki meg van hívva az evangélium hirdetésére életünk tanúságtételével. Különösképpen a megszentelt életet élőkre vonatkozik, hogy hallgassák a Szentlélek hangját, amely arra hívja őket: jussanak el a missziók nagy peremvidékeihez, olyan emberek közé, akikhez még nem jutott el az evangélium.

Az Ad gentes zsinati határozat kihirdetésének ötvenedik évfordulója arra szólít fel bennünket: olvassuk el újra és gondoljuk

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László
☎ (30) 748-4427
szarazlaszlo@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

végig ezt a dokumentumot, amely jelentős missziós lendületet adott a megszentelt élet intézményeiben. A szemlélődő közösségekben Lisieux-i Szent Teréz alakja került előtérbe és szólította meg a szerzeteseket. Ő a missziók védőszentje: az ő személye mutatja meg a bensőséges kapcsolatot a szemlélődés és a misszió között. A világban tevékenykedő számos szerzetesrend számára a II. vatikáni zsinat hozott missziós szemléletet, amely rendkívüli módon nyitott az ad gentes missziók irányába, és gyakran egybekapcsolódott a távoli, az evangelizáció során megismert országokból és kultúrákból érkező testvérek befogadásával: mára elterjedt az „interkulturalitás” a megszentelt életben. Éppen ezért sürgető, hogy a misszió eszményét visszahelyezzük középpontjába, Jézus Krisztusba, aki azt kívánja, hogy teljesen adjuk oda önmagunkat az evangélium hirdetéséért. Ezzel kapcsolatban nem létezhetnek kompromisszumok: az, aki Isten kegyelméből befogadja a missziót, az hivatott a misszióért élni. Ezeknek az embereknek a számára, a világ sokféle perifériáján Krisztus hirdetése az Ő követésének módjává válik és Ő kárpótolja őket fáradásaikért és nélkülözéseikért. Minden törekvés, hogy valakit eltérítsenek ettől a hivatásától, még ha nemes lelkipásztori, egyházi vagy humanitárius igényből fakadó szándék vezérl is, nem egyeztethető össze az Úr személyes hívásával, hogy valaki az evangéliumot szolgálja. A missziós intézményekben a képzést végzőknek a feladata, hogy világosan és becsülettel rámutassanak az élet és a cselekvés ezen távlatára, és hogy hitetlen végezzék el a valódi missziós hivatással rendelkezők kiválasztását. Főként a fiatalokhoz fordulok most, akik még képesek a bátor tanúságtételre és nagylelkű vállalkozásokra, olykor szemben haladva az árral is: ne engedjétek, hogy elvegyék tőletek a valódi misszió álmát, Jézusnak olyan követését, amely a teljes önátadással jár. Lelkiismeretek titkos mélyén tegyétek fel magatok számára a kérdést, miért választottátok a missziós szerzetesi hivatást és

mérjétek fel, hogy készek vagytok-e elfogadni mint szeretetből fakadó adományt az evangélium hirdetésének szolgálatában. Ne feledjétek, hogy az evangélium hirdetése, még mielőtt az azt nem ismerők szükségére volna, a Mestert szerető ember szükséglete!

Napjainkban a misszióknak szembe kell néznie a kihívással, hogy minden nép szükségét érzi a saját gyökereihez való visszatérésnek és saját kultúrája megőrzésének. Meg kell ismernünk és tisztelnünk kell más hagyományokat és filozófiai rendszereket is, és el kell ismernünk minden nép és minden kultúra számára a jogot, hogy saját hagyományából merítsen erőt Isten misztériuma megértéséhez és Jézus evangéliumának befogadásához, amely a kultúrák számára fényt jelent és egyben az erőt, amely képes átalakítani ezeket.

Ennek az összetett helyzetnek a tükrében feltesszük a kérdést: „Kiknek szól elsősorban az evangélium hirdetése?” A válasz világos, és magában az evangéliumban bukkanhatunk rá: a szegényeknek, a kicsinyeknek, a betegeknek, azoknak, akiket gyakran lenéznek és elfelednek, azoknak, akik nem tudják viszonzni (vö. *Lk 14,13–14*). Az az evangelizáció, amely elsősorban öfeljűk fordul, Isten országának a jele, amelyet Jézus akart elhozni a számunkra: „Egyértelműen állítanunk kell, hogy elszakíthatatlan kapcsolat van hitünk és a szegények között. Soha ne hagyjuk őket magukra!” (*Evangelii gaudium, 48*). Ennek különösen is világosnak kell lennie azon személyek számára, akik a missziós megszentelt életben élnek. A szegénységi fogadalommal azt választják, hogy Krisztust követik ezen preferenciájában, nem ideológiailag, hanem úgy, ahogyan ő tette: azonosulva a szegényekkel, együtt élve velük a mindennapi élet esetleges körülményei között, lemondva mindenfajta hatalom gyakorlásáról, hogy a legutolsók testvérei lehessenek s hogy elvigyék számukra az evangélium örömeinek tanúságát és az Isten szeretetének kifejeződését.

A keresztyén tanúságtétel érdekében, hogy

az Atya szeretete megmutatkozzék a kicsinyek és a szegények között, a megszentelt életet élőknek elő kell segíteniük, hogy a világi hívők is jelen legyenek a missziós szolgálatban. Már a II. vatikáni zsinat kijelentette: „A világi hívek működjenek együtt az egyházzal az evangélium hirdetésében, és mint tanúságtevők és élő eszközök vegyenek részt az egyház üdvösségteremtő küldetésében” (*Ad gentes, 41*). Szükséges, hogy a misszionárius szerzetesek egyre bátrabban megnyíljanak azok felé, akik készek velük együttműködni, akár csak rövidebb időszakokra is, hogy tapasztalatot szerezzenek ezen a területen. Ezek a testvéreink arra vágnak, hogy osztozzanak a keresztségben kapott missziós hivatásukban. A missziók házai, szervezetei olyan természetes csatlakozási pontok, ahol fogadni lehet őket, és emberi, lelki és apostoli támogatást lehet nyújtani számukra.

Az egyház missziós intézményei és művei teljes mértékben azoknak a szolgálatában állnak, akik nem ismerik Jézus evangéliumát. Hogy ezt a célt hatékonyan meg lehessen valósítani, szükségük van a szerzetesek karizmájára és missziós elkötelezettségére, ugyanakkor a megszentelt életet élőknek is szüksége van a szolgálat szervezetre, amely Róma püspöke részéről a koinonia (szeretetközösség) biztosításának kifejezése, hogy az együttműködés és a szinergia (összedolgozás) a missziós tanúságtétel részét képezzék. Jézus azt mondta, hogy a tanítványok egysége a feltétele annak, hogy a világ higgyen (vö. *Jn 17,21*). Ez az összetartás nem jelenti a jogi-szervezeti alárendeltséget bizonyos intézményekkel szemben, vagy a sokféleséget ösztönző Lélek fantáziájának lefojtását, hanem arra szolgál, hogy hatékonyabb legyen az evangéliumi üzenet átadása és

közös szándék formálódjon, ami ugyancsak a Lélek gyümölcse.

Péter utódának Missziós Műve az egyetemes apostoli küldetés látóhatárát jelenti. Ezért szüksége van a megszentelt élet számos karizmájára, hogy ezen a széles horizonton végezze az evangelizációt, kellő jelenlétet biztosítva a határokon és a már elért területeken.

Kedves testvéreim, a misszionárius szenvedélyének középpontja az evangélium. Szent Pál ezért mondhatta: „Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot” [1 Kor 9,16]. Az evangélium az öröm, a felszabadulás, az üdvösség forrása minden ember számára. Az egyház tudatában van ennek az ajándéknak, ezért nem fárad bele, hogy szüntelenül hirdesse mindenkinek azt, „ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk” [1 Jn 1,1]. Az Ige szolgálainak – a püspököknek, papoknak, szerzeteseknek és világiaknak – az a küldetése, hogy mindenkit kivétel nélkül személyes kapcsolatba hozzanak Krisztussal. Az egyház missziós tevékenységének hatalmas területén minden megkeresztelt ember hivatásának része, hogy személyes helyzetének megfelelően a lehető legjobban megélje a missziót. Erre az egyetemes hivatásra adott nagyvonalú választ kínálnak fel a megszentelt életet élő férfiak és nők, intenzív imaéletükkel, az Úrral és megváltó művével tartott szoros kapcsolatukkal.

Miközben Szűz Mária, az egyház édesanyja és a missziós lelkiület példaképe szeretetébe ajánlom mindazokat, akik az evangélium hirdetésén fáradoznak, akár ad gentes, vagyis távoli népek között, akár saját területükön, bármilyen életállapotban, szívből adom mindnyájatokra apostoli áldásomat.

Vatikán, 2015. május 24., Pünkösd ünnepén
FERENC pápa

Október 23-án, nemzeti ünnepünk okán, a plébánosi fogadóórát péntek helyett csütörtökön 17 órakor tartjuk a csabai plébánián.

Október hónapban, a hétköznapi szentmisék előtti fél órában szentolvasót imádkozunk.